

Woensdag 10 juni

Voorganger: ds. Gerie Stougie

Thema: “Alleen maar mijn zingen”

n.a.v. Psalm 121

We waren bezig met de les toen de mededeling door de school ging:
allemaal naar huis! code rood! het gaat stormen!
Sommige leerlingen vlogen weg: yes! vrij! Anderen zag je schrikken: storm!
Twee jongens grinnikten naar elkaar en ik hoorde ze half zingen: Je hoeft niet bang te zijn...
Een kinderliedje; daarom die verlegenheid, denk ik,
maar ze wisten het nog uit hun hoofd – by heart zouden de Engelsen zeggen:
Je hoeft niet bang te zijn, al gaat de storm te keer:
leg maar gewoon je hand in die van onze Heer...!

Woorden van nu voor een oud vertrouwen, verwoord in Psalm 121:
Ik hef mijn ogen op naar de bergen: vanwaar zal mijn hulp komen?
Mijn hulp is van de Here, die hemel en aarde gemaakt heeft.
Hij zal niet toelaten dat uw voet wankelt, uw Bewaarder zal niet sluimeren.
Zie, de Bewaarder van Israël sluimert noch slaapt.
De Here is uw Bewaarder, de Here is uw schaduw aan uw rechterhand.
De zon zal u des daags niet steken, noch de maan des nachts.
De Here zal u bewaren voor alle kwaad, Hij zal uw ziel bewaren.
De Here zal uw uitgang en uw ingang bewaren van nu aan tot in eeuwigheid.

Je hoeft niet bang te zijn: uw Bewaarder zal niet sluimeren –
dat zingen wij elkaar toe, zodat wij niet vergeten dat wij een Bewaarder hebben.
De dichter Schulte Nordholt dichtte over de Allerheiligste
Die troont op de lofzangen van Israël.
En hij verzuchtte: Hoe zou ik Hem kunnen zien!
De rook van mijn woorden stijgt
omhoog en verhult Hem. Hij is
verborgen boven mijn stem.
Maar alleen maar mijn zingen
geeft mij de zekerheid dat Hij er is.

Alleen maar mijn zingen geeft mij de zekerheid dat Hij er is.
Zingend geloof ik meer – zingend geloof ik het weer:
Zolang Gij nog onzichtbaar zijt, een zon diep in de nacht
roep ik Uw nadering reeds uit omdat ik U verwacht.
Dat is de kracht van een lied.

En als je niet zingen kunt?
Je stem breekt door de leeftijd of het leven: door ziekte of een zware last.
Dan nog kan onze ziel niet anders dan roepen tot God
gelijk een hert schreeuwt naar de waterstromen.

Er zijn tijden in de wereld, in ons leven zo vervreemdend, zo duister:
Aan de rivieren van Babel - daar zaten wij treurend en dachten aan Sion...
Daar durfden onze bewakers te vragen om een lied,
daar vroegen onze beulen: 'Zing voor ons een vrolijk lied uit Sion.'
Hoe wreed kan het bevel zijn om te zingen - een orkest in Westerbork,
een trompettist in Auschwitz: elk regime dat dreunend stampet: zing voor ons!
Het kan niet. – maar je ziel roept... Uit de diepte roep ik tot U, HEER...
Mijn ziel ziet uit naar Hem en verlangt naar Zijn woord,
Mijn ziel verlangt naar de Heer, meer dan wachters op de morgen...
Laten we de psalmen blijven zingen en lezen:
woorden die misschien al jaren sluimeren in onze ziel;
ze zijn als zaad dat de Heilige Geest tot bloei kan brengen.
Want dat is het werk van de Geest nietwaar:
ons de woorden van de Schriften, de woorden van Jezus in herinnering brengen.

Zo vond Jezus zelf in het uur van Zijn sterven psalmwoorden voor Zijn diepste vertwijfeling:
Mijn God, mijn God, waarom hebt U mij verlaten?
Hij vond woorden in de psalmen waarmee Hij schuilde bij de Allerhoogste:
Vader, in Uw handen beveel Ik mijn geest.

Alleen maar mijn zingen geeft mij de zekerheid dat Hij er is.
Mijn oma schreef in het poëziealbum van haar kleindochters altijd hetzelfde lied:
Psalm 121, vers 4: zij gaf die Psalm door, omdat God met dit lied tot haar hart had gesproken.
Op de dag van haar huwelijk was zij in de rouw:
haar vader van wie zij zielsveel hield, was kort voor de trouwdag gestorven.
Toen zij met haar bruidegom de kerk binnenkwam, speelde de organist Psalm 121.
Direct dacht mijn oma aan het tweede vers:
Hij is, al treft u 't felst verdriet, uw wachter, die uw voet voor wankelen behoedt.
Altijd als haar trouwdag ter sprake kwam, vertelde zij dit verhaal:
woord en melodie hadden haar zeer geraakt en vertroost.
Zo leerden wij van haar een kostbare realiteit: De Here is uw Bewaarder!
In de schoonschrijffletters van haar generatie staat het in ieder album:
De HEER zal u steeds gadeslaan, opdat Hij in gevaar uw ziel voor ramp bewaar';
De HEER, 't zij g' in of uit moogt gaan, en waar g' u heen moogt spoeden,
zal eeuwig u behoeden.

Iedere nieuwe generatie zal eigen woorden vinden om hoop en wanhoop uit te zingen:
wat een kostbaar geschenk geeft God ons in onze stem, in muziek, in de psalmen.
Alleen maar mijn zingen... of nee, boven en onder dat zingen:
de Here, die in Christus onze Bewaarder is, voor altijd.
Als eens mijn eigen adem stopt dan draagt mij Uw muziek.
Zo zij het.